

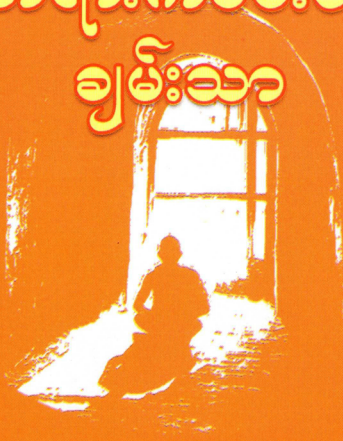
ဓမ္မဒူတစာစဉ်

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ

ဓမ္မဒူတ
ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ
တရားကပေးတဲ့
ဗျင်းသာ

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿာ

B.A(Myanmar), M.A (Srilanka), Ph.D (India)

သာသနဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကာစရိယ
ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဇေ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

တရားမာပေးတဲ့ ချမ်းသာ

ပြန်ချီရေး

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂၊ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊ (သရဖီကွန်ဒို)၊

ကုန်သည်လမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

ဓမ္မနိဗ္ဗာန်

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

ဓမ္မနိဗ္ဗာန် တရားတစ်ခု

ဓမ္မနိဗ္ဗာန် စာပိုဒ် သင်ကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မနိဗ္ဗာန် စာရေးပြ ဖတ်ကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မနိဗ္ဗာန် ဟောဖော်ပြ နာကြ ကျင့်ကြစေ။

ဓမ္မနိဗ္ဗာန် တရားပြ ကျင့်ကြ ကျိုးရစေ။

ဓမ္မနိဗ္ဗာန်

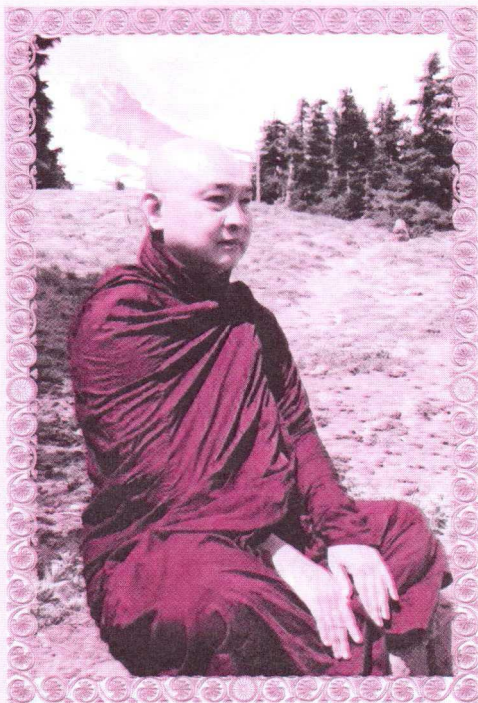
ဓမ္မနိဗ္ဗာန်

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

(ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်) (ဓမ္မနိဗ္ဗာန်)

ဓမ္မဒူတ

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿာ

B.A (Myanmar), M.A (Sri Lanka), Ph.D (India)

သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဇောတိပါလဓမ္မာစရိယ၊ သာသနဟိတဂဏဝါစကာစရိယ

ဓမ္မကထိက ဗဟုဇနဟိတဇရ၊ မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ

ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

- ❶ မွန်ပြည်နယ်၊ သထုံမြို့၊ ညောင်ဝိုင်းရပ်နေ ဦးကျော်လှိုင် + ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၃) ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။
- ❷ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရကျောင်းဆရာတော် ကြီး ဘဒ္ဒန္တပညာဇောတ (အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ)ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုကာ ရှင်အဖြစ်၊ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။
- ❸ တောင်စွန်းဓမ္မဒူတတောရ၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်တိုက်ဟောင်း၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မဟာဝိသုတာရာမကျောင်းတိုက်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး သဒ္ဓမ္မသီတဂူချောင်တို့တွင်လည်း

ကောင်း၊ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံနှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ
တို့တွင်လည်းကောင်း ပညာသင်ယူခဲ့ပါသည်။

❧ သာသနဓဇ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊

❧ သာသနဇောတိပါလ ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊

❧ သာသနဟိတ ဂဏဝါစက ဓမ္မာစရိယဘွဲ့၊

❧ B.A (Myanmar), M.A (SriLanka), Ph.D
(India) ဘွဲ့တို့ကိုရရှိခဲ့သည်။

❧ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်သော
မဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တော် ကိုရရှိခဲ့သည်။

❧ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် သထုံမြို့၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ
ပရိယတ္တိ သာသနဟိတ အသင်းကြီးမှ ဆက်
ကပ်သော အဘိဝံသဘွဲ့တော် ကိုရရှိခဲ့သည်။

❧ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော်မှ ဆက်ကပ်
သော ဓမ္မကထိက ဗဟုဇန ဟိတဓရ ဘွဲ့တော်
ကိုရရှိခဲ့သည်။

❧ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီး လွန်တော်မူသည့်
၁၉၉၇ခုနှစ်မှ ၂၀၀၅ခုနှစ်ထိတောင်စွန်းဓမ္မဒူတ
တောရကျောင်းတိုက် နာယကဆရာတော်
အဖြစ်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

❧ ၂၀၀၄ခုနှစ်မှစတင်၍သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက်ကော်
ကျေးရွာတွင် ဓမ္မဒူတ သုခိတာရုံကျောင်းတိုက်

- ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ပဓာနနာယက ဆရာတော်အဖြစ်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။
- ၂၀၀၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်းတွင် ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။
- ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှစတင်၍ ကျိုက်ထိုမြို့တွင် ဓမ္မဒူတတောရသာသနာ့ရိပ်သာကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်သည်။
- ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှစတင်၍ ရန်ကုန်မြို့၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ် ဥယျာဉ်တိုက်အတွင်းတွင် ဓမ္မဒူတအောင်ခြင်းကျောင်းတိုက်အား တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။
- ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ပဲခူးမြို့၊ ဆယ်မိုင်ကုန်း ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာ၌ ဓမ္မဒူတဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။
- ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာများ၏ ပဓာနနာယကဆရာတော်၊ ဓမ္မဒူတ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်၏ ပါမောက္ခချုပ်ဆရာတော်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး စာရေး၊ စာချ၊ တရားဟော၊ တရားပြကာ သာသနာ့တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

တရားကပေးတဲ့ချမ်းသာ

၁၃၆၈ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း (၈) ရက်၊
၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၅) ရက်နေ့ညတွင်
သံဖြူဇရပ်မြို့၊ ကြာကန်ရပ်ကွက် အားကစားကွင်း
တွင် သံဖြူဇရပ်မြို့ ဓမ္မပူဇော်သဘင် ကျင်းပရေး
ကော်မတီမှ ကြီးမှူးကျင်းပအပ်တဲ့ ဓမ္မသဘင်
ဝယ် ဟောကြားအပ်သော “တရားကပေးတဲ့
ချမ်းသာ” တရားတော်။

ဒီကနေ့ညမှာ တရားနာပရိသတ်တို့
“တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ” တရားတစ်ပုဒ်
ဘုန်းကြီးဟောကြားပေးပါမယ်။

၁၀ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဟောချင်တဲ့အကြောင်းအရာက မဓုရသ ဝါဟိနီ ကျမ်းစာထဲက “အဘယဘိက္ခု” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးတစ်ခုပေါ့။ သူမူရင်း Original Text ကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် သီဟိုဠ်ကရေးတဲ့ ကျမ်းစာတစ်ခု။ သီဟိုဠ်ဆိုတာ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ ဆိုပြီး ယနေ့ခေတ်မှာ အားလုံးသိကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံလိုပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထွန်းကားတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုပါ။ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ကျော် ကျော်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ နေထိုင်ကြတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခု၊ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း လိုလိုပဲ သာသနာထွန်းကားတယ်။ ကိုးတိုင်း ကိုးဌာန သာသနာပြုချိန်မှာ သီဟိုဠ်ကိုလည်း ဗုဒ္ဓရဲ့သာသနာ စတင်ရောက်သလို ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သုဝဏ္ဏဘူမိ သထုံမြို့ကို သာသနာ ရောက်နေတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်ပါပဲ။ အဲဒီလို သီဟိုဠ်မှာ သာသနာထွန်းကားတဲ့ အချိန်အခါ သီဟိုဠ်ခေတ်က ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ ရေးသား ပြုစုသွားတဲ့ ကျမ်းစာတစ်အုပ်၊ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေက

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၁၁

သူတို့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ကြုံတွေ့ရတဲ့ တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်၊ အဖြစ်အပျက်မှန်တွေကို မှတ်တမ်းပြု ထားတဲ့ ကျမ်းလို့ ဒီလိုလည်းပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။

မူရင်းကျမ်းစာက ဆင်ဟေးလိပ် (Sinhalese) ဘာသာနဲ့ ရေးတယ်။ ဆင်ဟေးလိပ်စာက အင်မတန်မှ ခက်တယ်။ ဆင်ဟေးလိပ်စကားက သိပ်မခက်ဘူး။ သီဟိုဠ်စာက မှတ်ရတာ ခက်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီး သီရိလင်္ကာမှာ M.A တက်တုန်းက နှစ်နှစ်နေခဲ့ဖူးတယ်။ ဆင်ဟေးလိပ်စကား ထမင်းစား ရေသောက်တော့ ပြောလို့ ဖြစ်တယ်။ ဆင်ဟေးလိပ်စာ မဖတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ပဲ ကိုယ့် M.A က English မူရင်းဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ပဲ လုံးပန်းနေရတော့ ဆင်ဟေးလိပ်ဘက် မလှည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ့အကွရာ သူ့စာလုံးတွေ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့၊ တွန့်တွန့်လိမ်လိမ်တွေဆိုတော့ မျက်စိကလည်းပဲ ရှုပ်၊ မှတ်ရလည်းပဲခက်ဆိုတော့ ဒီဘက်ကို မလှည့်ဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ သင်ယူဖို့ တတ်မြောက်ဖို့ခက်တဲ့ ဆင်ဟေးလိပ်ဘာသာနဲ့ရေးတဲ့

၁၂ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကျမ်းစာ မဓုရသဝါဟိနီကျမ်းတဲ့။ သာယာချိုမြိန်
တဲ့ အရသာတွေကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ ကျမ်းစာလို့
အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။

မဓုရသဝါဟိနီကျမ်းမှာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း
ပေါင်းတစ်ရာ ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်း
တစ်ရာထဲမှာ အိန္ဒိယမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်
အပျက်က ငါးဆယ်၊ သီဟိုဠ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့
အဖြစ်အပျက်က ငါးဆယ်ပေါင်းလိုက်တော့
ဇာတ်လမ်းပေါင်းတစ်ရာ ရေးသားဖော်ပြထား
တယ်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေရဲ့ ကိုယ်တွေ့
အဖြစ်အပျက်၊ ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံ၊ အဲဒီလို
ရေးသားထားတဲ့ဒီကျမ်းစာမှာ ဘုန်းကြီးတို့သီဟိုဠ်
ဘာသာ မတတ်တဲ့သူတွေ ဖတ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး။ မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်က အရှင်
ရဋ္ဌပါလဆိုတဲ့ အရှင်မြတ်က ပါဠိဘာသာလည်း
ပဲ ကျွမ်းကျင်တယ်။ သီဟိုဠ်နိုင်ငံသား အရှင်
ရဋ္ဌပါလဟာ ဆင်ပေးလိပ်ဘာသာ၊ ပါဠိဘာသာ
နှစ်ဘာသာကို ကျွမ်းကျင်တော့ သူက ဒီမဓုရသ
ဝါဟိနီကျမ်း ဆင်ပေးလိပ်ဘာသာနဲ့ ရှိနေတာကို

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၁၃

ဘာသာပြန်လိုက်တယ်။ သီဟိုဠ်ကနေ ပါဠိပြန်
တယ်ပေါ့။ ပါဠိဘာသာနဲ့ ရှိလာပြီဆိုတော့ ပါဠိ
ဘာသာနဲ့ ရေးတဲ့ကျမ်းစာ၊ ပါဠိတတ်တဲ့ ရဟန်း
တော်တွေ၊ ပါဠိဘာသာပညာရှင်တွေ ဖတ်လို့
ရှုလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့၊ ပါဠိစကား၊ ပါဠိစာ
မတတ်တဲ့ သာမန်မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ
ဖတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး သိဖို့မလွယ်ဘူး။ အဲဒီ အခက်
အခဲကို ပုဂံခေတ်က အရှင် - - - - ဆိုတဲ့
အရှင်မြတ်တစ်ပါးက ဖြေရှင်းပေးတယ်။

ပုဂံခေတ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရှစ်ရာ၊
ကိုးရာပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့။ ပုဂံနိုင်ငံသားဖြစ်တဲ့
အရှင် - - - - ပါဠိဘာသာနဲ့ဘာသာပြန်ပြီးသွားတဲ့
မဓုရသဝါဟနီကျမ်းကို မြန်မာဘာသာကို
ပြန်ဆိုတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီကျမ်းစာသည် အဆင့်
ဆင့် ပြောင်းခဲ့ပြီ။ မူရင်း Text ဆင်ဟေးလိပ်
ဘာသာ၊ နောက်တစ်ခါ ပါဠိဘာသာပြောင်း၊
နောက်တစ်ခါ မြန်မာဘာသာ ပြောင်းတယ်။ ယခု
ခေတ်မှာ မြန်မာဘာသာနဲ့ ရှိနေတဲ့ ဒီကျမ်းစာကို
လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖတ်ရှုလို့ရပြီ။

၁၄ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အဲဒီထဲမှာ အဘယဘိက္ခုဆိုတဲ့ အရှင်မြတ် တစ်ပါးရဲ့ အကြောင်းအရာ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ အထူးသဖြင့် တရားကိုလေးစား၊ တရားကိုမြတ်နိုး၊ တရားကိုတန်ဖိုးထားတဲ့သူတွေ သိသင့်တဲ့အကြောင်းအရာလေး၊ အဲ ... တရား စိတ်မဝင်စားတဲ့သူတွေလည်း ဒီအကြောင်းအရာ ကို သိရှိခြင်းအားဖြင့် တရားတော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ အခြေအနေ၊ အခွင့်အရေးဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။ အဲဒီလို သဘောပေါက်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးက အဲဒီ ဇာတ်လမ်းလေးကို တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ လို့ အမည်ပေးပြီး ဟောဖို့စီစဉ်ပါတယ်။ တကယ့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါ။

လင်္ကာဒီပလို့ ခေါ်တဲ့ သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှာ ရှေးတုန်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းရှစ်ရာ၊ ကိုးရာ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က - - - - - ဇနပုဒ်ဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ - - - - - ဇနပုဒ်မှာ ထူးခြားတဲ့အချက်တစ်ခုက သမင်တွေ အင်မတန် မှ ပေါပါတယ်။ ဘာနဲ့ဆင်ဆင်တူသလဲဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား တရားဦးဟောတဲ့ ဟရာဏသီ၊

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၁၅

မိဂဒါဝုန်တော၊ သမင်တွေပေါတယ်။ သမင်တွေကို
 ဘေးမဲ့ပေးတဲ့အရပ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်
 တော်မြတ်ကြီး ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးကို တရားဦးမေ့စကြာ
 ဟောတဲ့ ရုပ်ပုံကို ခြယ်မှုန်းထားတဲ့ ပန်းချီဆရာ
 များ လက်စွမ်းပြတဲ့နေရာမှာ သမင်ရုပ်လေးတွေ
 ပါတယ်။ သမင်ရုပ်လေးတွေက သင်္ကေတတစ်ခု
 ပေါ့။ မိဂဒါဝုန်တောဆိုတာ သမင်တွေကို ဘေးမဲ့
 ပေးတဲ့နေရာ၊ ဘေးမဲ့ပေးတဲ့တော။ အဲဒီ မိဂဒါဝုန်
 တောမှာ သမင်တွေ ချမ်းသာပင်ချမ်းသာသော်
 လည်း လင်္ကာဒီပ၊ - - - - ဇနပုဒ်မှာ နေရတဲ့
 သမင်တွေက မချမ်းသာဘူး။ - - - - ဇနပုဒ်သည်
 ဘေးမဲ့တောမဟုတ်ဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သမင်တစ်
 ကောင် မြင်ဖို့ တိရစ္ဆာန်ရုံသွားကြည့်မှ ရတယ်။
 မြင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်ရုံမှာမဟုတ်ဘဲ အပြင်
 မှာ ဘုန်းကြီး သမင်များများ မြင်ဖူးတာ ဟိုး
 အမေရိကန်မှာ တွေ့ဖူးတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့
 ကျေးဇူးတော်ရှင် သီတဂူဆရာတော်ဘုရား တည်
 ထောင်တဲ့ကျောင်း၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ Texas

၁၆ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပြည်နယ်က အော်စတင်မြို့ပေါ့။ ဆရာတော်ကြီးက အဲဒီမှာ ကျောင်းတိုက်တစ်ခု တည်ထောင်ထားတယ်။ အဲဒီ တက္ကဆပ်ပြည်နယ်က အော်စတင်ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီး နှစ်လလောက် ဆရာတော်ကြီးနဲ့ အတူနေဖူးပါတယ်။ အဲဒီကျောင်းထဲမှာ ဘာတွေတွေ့ရသလဲဆိုရင် သမင်တွေ သိပ်ပေါတယ်။ တစ်ခြံကနေ၊ တစ်ခြံကူးနေတဲ့ သမင်တွေ၊ ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းက စားသောက်ပိုလှုံတဲ့ ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ၊ မုန့်ပဲသရေစာတွေကို ဒီသမင်တွေကို အစာကျွေးတယ်။ ပြောင်းဖူးစေတွေ ဝယ်ပြီးတော့လည်း ကျွေးတယ်။ စားချိန်သောက်ချိန်ဆိုရင် သမင်တွေ ဘယ်ကလာမှန်း မသိဘူး။ ဟိုခြံကရောက်လာ၊ ဒီခြံကရောက်လာ၊ တစ်ခါတည်း ရေထားလို ရှိရင် အကောင် လေးငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်။ အော်စတင်မှာလည်း သမင် ပေါတယ်။

မြန်မာပြည်မှာ သမင် မမြင်ရဘူး။ မြန်မာပြည်ကလူတွေဘာလုပ်ပစ်လဲမသိဘူး။ သမင်တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးတို့ငယ်ငယ် တောင်စွန်း

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၁၇

နေတုန်းက တောင်စွန်းမွေ့ဒူတကျောင်းတိုက်
ဆိုတာ အင်မတန် တောကျပါတယ်။ ရွာနဲ့
လှမ်းတယ်။ တောင်စောင်းတောင်ဘေးဆိုတော့
ဒီတောင်ကြီးထဲမှာ ဒီတောကြီးထဲမှာ ချေတွေ၊
တောကောင်လေးတွေ ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ
ကျရင် တောကြက်တွေ၊ ဂျီတွေလည်း တွေ့တယ်။
အဲဒီသားကောင်တွေကို လူတွေညာသံပေးပြီး
တော့ ဖမ်း၊ ထောင်ချောက်တွေနဲ့ဆင်၊ ပစ်ခတ်
စားသောက်လိုက်တော့ ခုဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီမှာ
တောကောင်တွေ၊ သားကောင်လေးတွေလည်း
မရှိတော့ဘူး။ ဒီနားတစ်ဝိုက်လည်း ဒီလိုပဲနေမှာ
ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်တုန်းက
သားကောင်တွေ ရှိလိမ့်မယ်။ သဘာဝအတိုင်း
နေကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးတွေ ရှိပါလိမ့်မယ်။
ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ် စားသောက်ကြတော့ မတွေ့ရ၊
မမြင်ရတော့ဘူး။

တစ်လောက ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ ဖတ်ရ
တယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျားဆိုတာ
အကောင်နှစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ ကျန်

၁၈ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တော့တယ်တဲ့။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ အင်မတန်
နက်တဲ့တော၊ လူသူမရောက်နိုင်တဲ့နေရာ၊ ဒီနေရာ
တွေမှာပဲ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရှိတော့တယ်။
ဘုန်းကြီးဆိုလိုချင်တာက - - - - ဇနပုဒ်မှာလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ။ - - - - ဇနပုဒ်မှာနေကြတဲ့သမင်လေး
တွေလည်းပဲ အသက်ချမ်းသာရာ မရဘူး။ သမင်
ပေါတဲ့တော၊ သမင်များတဲ့အရပ်ဆိုတော့ မုဆိုး
တွေလာပြီး ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြ၊ သတ်ဖြတ်ကြ လာပြီး
စားသောက်ကြ၊ တချို့ကလည်း အပျော်ပေါ့။
အမဲလိုက်တယ်။ စားတယ်။ သောက်စားပျော်ပါး
ပြီးတော့ ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအတွက်နဲ့ ခုနက
တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးတွေ သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးတယ်။
တချို့ကျတော့လည်း စီးပွားရေးအရပေါ့။ ဒီသား
ကောင်တွေကို ဖမ်းဆီးရောင်းချ၊ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြုတယ်။

- - - - ဇနပုဒ်မှာပေါတဲ့ သမင်တွေ မကြာ
ခဏ မုဆိုးလက်ချက်နဲ့ သေကြရတယ်။ အဲဒီ
- - - - ဇနပုဒ် သမင်တွေပေါတဲ့တောမှာ၊ အရှင်
မြတ်တစ်ပါး သီတင်းသုံးပါတယ်။ “အဘယ

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၁၉

ဘိက္ခု” မြန်မာလိုပြောရင် အရှင်အဘယ။
 အရှင်အဘယ အရှင်မြတ်သည် တောထဲမှာ
 တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးပါတယ်။ တောကျောင်း
 လေး၊ လေးတိုင်စင်၊ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းသခံန်း
 လေး။ တရားအားထုတ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း
 သီတင်းသုံးနေတဲ့ အရှင်အဘယ။ လူလေးပါး
 ကလည်း တိတ်ဆိတ်တယ်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်
 ကလည်း ကောင်းတယ်။ စိမ့်စမ်းကလည်း
 ပြည့်စုံတယ်။ ဒီမှာ ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နေ
 တဲ့ အရှင်အဘယသည် လောကီဈာန်အဘိညာဉ်
 တွေကို ရတယ်။ ဆိုလိုတာက မြေလျှိုးနိုင်တယ်၊
 မိုးပျံနိုင်တယ်။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းပြနိုင်
 တယ်။ ဟိုး မိုးကောင်းကင်က လမ်းကြီးကို
 လှမ်းထိကိုင်နိုင်တယ်။ အင်မတန်ပူပြင်းတဲ့
 နေမင်းကြီးလက်နဲ့ ဆုပ်ခြေချင်သလား၊ ခြေလှိုရ
 တယ်။ ရွာနေတဲ့မိုးကို တိတ်အောင် လုပ်လို့
 ရတယ်။ မရွာတဲ့မိုး ရွာအောင်လုပ်လို့ရတယ်။
 အဲဒီလိုတန်ခိုးနဲ့ ပြည့်စုံတာသည် ဈာန်အဘိညာဉ်
 တန်ခိုးလို့ ပြောရမယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အရှင်အဘယ

၂၀ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သည် ရဟန္တာဖြစ်ပြီလားဆိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး။
 သောတာပန်အဆင့်လောက် ရောက်ပြီလားလို့
 ကြည့်လိုက်တော့ သောတာပန်လည်း မဖြစ်
 သေးဘူး။ သာမန်ပုထုဇဉ်ပဲ။ သာမန်လူထက်
 ဘာထူးလဲဆိုတော့ သူက ဈာန်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။
 ဈာန်အဘိညာဉ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ အဲဒီအရှင်မြတ်
 ကလည်း ဘုန်းကြီးတို့လိုပဲ တရားဟော ဝါသနာ
 ပါတယ်။ တောထဲ၊ တောင်ထဲမှာ လူတစ်
 ယောက်မျှ မရှိ။ တရားနာပရိသတ်တွေ တစ်ဦးမျှ
 မလာဘူး။ အဲ ... ဒီပရိသတ်နဲ့တော့ ကွာတယ်ပေါ့။
 သံဖြူဇရပ်မှာ ကျင်းပတဲ့တရားပွဲ အခုဆိုရင်
 လေး၊ ငါးထောင်တောင်ရှိတယ်။ အရှင်အဘယက
 သမင်ပေါ်တဲ့ တောအလယ်မှာ တစ်ပါးတည်း
 သီတင်းသုံးတော့ တရားနာတဲ့ပရိသတ် မရှိဘူး။
 သူနေတဲ့နေရာ လူသူအရောက်အပေါက်လည်း
 မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရှင်အဘယဟာ ဘာကို
 ရည်ရွယ်ပြီး တရားဟောသလဲဆိုလို့ရှိရင် နတ်
 ဒေဝတာတွေကို ရည်ရွယ်တယ်ပေါ့။ လူမရှိပေမဲ့
 နတ် ရှိတယ်။ လူမသိပေမဲ့ နတ်သိတယ်။ အဲဒီ

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၂၁

သဘောမျိုးပဲ။ တောထဲမှာ တောစောင့်နတ်
တောင်စောင့်နတ်တွေ ရှိတယ်။ ရုက္ခစိုး၊
အာကာသစိုး၊ ဘုမ္မစိုးတွေ ရှိတယ်။ မြင်ရတဲ့
သတ္တဝါတွေ မရှိပေမဲ့လို့ မမြင်ရတဲ့တရားနာ
ပရိသတ်တွေရှိမယ်လို့ နှလုံးသွင်းပြီးတော့
အရှင်အဘယသည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တရား
ဟောပါတယ်။

တစ်နေ့ မနက်ပိုင်း တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်း
တစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်လောက်ကို အရှင်
မြတ်က တရားဟောပါတယ်။ တရားဟောခါနီး
အချိန်အခါမှာလည်း တရားနာ ဖိတ်ပါတယ်။
ဒီမှာတရားပွဲကျင်းပရေးကော်မတီက ဘုန်းကြီးတို့
တရားပွဲမစခင်မှာ တစ်မြို့လုံးလှည့်ပြီးတော့ ဘယ်
နေရာ၊ ဘယ်အရပ်မှာ ဘယ်ဆရာတော်ဘုရား
တရားဟောမယ်ဆိုပြီး ကြေညာပါတယ်။ အနီး
အနား ရွာတွေမှာလည်း ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အရပ်၊
ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်နှစ်နာရီ တရားနာကြွပါလို့
လှည့်လည်ပြီး ကြေညာသလိုပဲ အရှင်အဘယ
မထေရ်မြတ်သည်တရားနာဖို့ ဖိတ်တယ်။

၂၂ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

“နတ်များစွာတို့၊ ဤအချိန် ဤအခါကာလ သည်ကား တရားနာဖို့ အချိန်ရောက်ပါပြီ။ တရား နာဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ အချိန်ကျပြီ။ နတ် များစွာတို့ ဤနေရာ ဤဌာနာကို လာရောက်ကာ တရားဓမ္မကို နာယူကြကုန်လော့။ တရားနာဖို့ရန် အချိန်တန်ပြီ။ တရားပွဲစဖို့ရန် အချိန်တန်ပြီ” ပရိ သတ်မရှိဘူးတရားနာဖို့ ဖိတ်ရတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့က ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရ မယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ကိုယ်တိုင် ဟောတဲ့တရားပွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ဖိတ်စရာမလိုဘူး။ တရားပွဲကျင်းပတဲ့ ဒကာတွေက သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ထားတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့က အဆင်သင့်ပဲ။ ခူးပြီး ခပ်ပြီးသား၊ ပလ္လင်ပေါ်တက် ဟောလိုက်ရုံပဲ။ အရှင်အဘယက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ တရားနာလာဖို့ ကိုယ်တိုင်ဖိတ် တယ်။ ဘယ်သူမျှလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်သူမျှ လည်း မမြင်ရဘူး။ ဘယ်သူမျှလည်း မတွေ့ရဘူး။ နတ်တွေ တရားလာနာတယ်၊ မလာဘူးဆိုတာ လည်း ကိုယ်တိုင် မသိရဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အရှင်မြတ်က တရားနာဖိတ်တယ်။

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၂၃

အဲဒီလိုတရားနာဖိတ်တဲ့အသံဟာတစ်ရက်လည်း
မဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်။ တရားနာဖိတ်ပြီး
အရှင်မြတ်တရားဟောတဲ့အသံ တစ်ရက်မက
နှစ်ရက်မက လနဲ့ချီကြာပြီ၊ နှစ်နဲ့ချီကြာပြီဆိုတော့
ဒီအသံကို တောထဲမှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ငယ်လေး
တွေ၊ နားယဉ်နေကြပြီ၊ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ အထူး
အားဖြင့် အရှင်မြတ်ရဲ့ ကျောင်းသခံခံနံဘေး
အရှင်မြတ်သီတင်းသုံးတဲ့ တောအုပ်ထဲမှာ
အမြောက်အမြားရှိနေတဲ့ သမင်ငယ်လေးတွေက
ဒီအသံကို နားယဉ်နေတယ်။ မကြာခဏ ကြား
နေရတယ်ပေါ့။ ကြားလိုက်ပြီဆိုရင် သမင်လေး
တွေက သိတယ်။ ဒီအသံ၊ နေ့တိုင်းကြားတယ်။
အရှင်အဘယမထေရ်မြတ် တရားဟောတဲ့
တရားသံကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကြားနေရတယ်။

တရားသံကြားတော့ တရားနာတယ်ပေါ့။
တရားနာကြတယ်။ ဒီတရားမွေ့ကို တိရစ္ဆာန်တွေ
ရဲ့ အသိဉာဏ်နဲ့ မမီနိုင်ဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့
တရား၊ အရှင်အဘယမထေရ်မြတ် ဟောကြား
နေတဲ့ တရားသံကို ကြားပင်ကြားနေပေမဲ့ ဟို

၂၄ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးတွေဟာ အနက်အဓိပ္ပာယ်
မသိဘူး။ ဒီအသံကတော့ ကောင်းတဲ့အသံပဲ။
တရားသံကို ကောင်းတဲ့အသံမှန်းတော့ သိတယ်။
ဒီအသံကို နားထောင်လို့ အန္တရာယ်မရှိဘူးဆိုတာ
သိတယ်။ နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း ကြားနေရတဲ့
ဒီတရားသံကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ နာခံတယ်။
နေ့တိုင်းကြားတဲ့ တရားသံ နားထဲဝင်လာတော့၊
အဓိကအားဖြင့် သမင်လေးတွေ တရားနာကြ
တယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ သမင်တွေကို ဒုက္ခပေး
မယ့် မုဆိုးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဒီတော
ထဲမှာ သမင်ပေါတယ်။ သမင်ပေါတဲ့ တောထဲကို
လက်နက်အစုံအလင်နဲ့ မုဆိုးကြီး ရောက်လာပြီ။
လေးတွေ၊ မြားတွေ၊ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေ၊ လှံတွေ
နဲ့ပေါ့။ ပစ်ခတ်မယ်။ ဖမ်းဆီးမယ်။ ရတဲ့ သမင်
ငယ်တွေ သတ်ဖြတ်မယ်။ စားသောက်မယ်။ ဒီ
အကြံအစည်နဲ့ရောက်လာတဲ့ မုဆိုးဟာ တော
အုပ်ထဲဝင်လာပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သမင်
ခြေရာတွေ အမြောက်အမြားမြင်ပြီး ပေါလိုက်တဲ့

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၂၅

သမင်တွေ သွားထား၊ လာထားတဲ့ ခြေရာတွေ
တွေ့တယ်။ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သမင်
ခြေရာတွေ ပြည့်လို့။ ကျိန်းသေဧကန် ဒီနေရာမှာ
သမင် ရမှာပဲ။ ငါသည် စောင့်ဆိုင်း ချောင်းမြောင်း
ပစ်ခတ်မယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေဧကန်သမင်ကို
ရမှာပဲလို့ မုဆိုးကြီး ကျိန်းသေတွက်တယ်။ သူ့
အတွေ့အကြုံနဲ့ သူ သိတယ်။ ဒီအနား ဘယ်
နေရာက စောင့်နေရမလဲ။ ဒီနေရာကို သမင်လေး
တွေ ရောက်လာမှာပဲလို့ ကြည့်လိုက်တော့
ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တွေ့တယ်။ သမင်ငယ်
တွေ ရေသောက်ဆင်းတဲ့ ရေကန်ပေါ့။ သမင်လေး
တွေ ကျိန်းသေ ဒီရေကန်ထဲ ဆင်းရမယ်၊ ရေ
သောက်ရမယ်။ နေထွက်လာပြီဆိုရင် ကျေးငှက်
တိရစ္ဆာန်လေးတွေလည်းပဲ ပူလာကြမယ်။
နေ့လယ်ဘက်ဆိုရင် ရေဆာကြမယ်။ ဒီတော့
ဒီနေရာကို သမင်တွေ လာမှာကျိန်းသေတယ်။
ဒီအနီးအနားကနေပြီးတော့ ငါစောင့်ပြီး ပစ်လို့
ရှိရင် သမင်ရမှာဧကန်ပဲ။

၂၆ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာကဆင်း၊ ဘယ်နေရာကလာ၊ ဘယ်လိုဝင်မယ်၊ ဘယ်လိုထွက်မယ်ဆိုတာ မသိရင် ပစ်ဖို့ခက်တယ်။ ဖမ်းဖို့ခက်တယ်။ အဲဒီတော့ မုဆိုးကြီး ဘာလုပ်တုံးဆိုတော့ သမင်ငယ်လေးတွေ ဆင်းရဲအောင်၊ ရေကန်ထဲကို အလွယ်တကူနဲ့ ဝင်လို့ရအောင်၊ အလွယ်တကူနဲ့ သူလိုချင်တဲ့ နေရာကနေ ဖြတ်သန်းပြီးတော့ သွားအောင် မုဆိုးကြီးဟာ ရေကန်ထဲ ဆင်းတဲ့လမ်း ဖောက်နေပါတယ်။ ချုံပင်နွယ်၊ သစ်ပင်ပိတ်ပေါင်းတွေ အကုန်လုံး ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း၊ လမ်းကြောင်းလေးတွေ ထွင်ထားပေးလိုက်တော့ လမ်းကြောင်းကနေ သမင်ငယ်လေးတွေ ဆင်းမယ်။ ဒီလမ်းကနေ ဆင်းလာတဲ့ သမင်တွေကို ငါသည် စောင့်ဆိုင်းပြီး ပစ်ခတ်မယ်ဆိုရင် ကျိန်းသေဧကန်ရမှာပဲ ဆိုပြီး ချုံပုတ်လေးတစ်ခု အသာကွယ်ပြီး လေးနှင့်မြား ပြင်ထားတယ်။ မုဆိုးကြီး သမင်ပစ်ဖို့ စောင့်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အရှင်အဘယက တရားနာဖို့ ဖိတ်တယ်။ တရားနာဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ

တရားကဝေတဲ ချမ်းသာ ❀ ၂၇

ဆိုပြီး အရှင်မြတ်က ဖိတ်တယ်။ မုဆိုးကြီးက သမင်ပစ်ဖို့ စောင့်နေတယ်။ အဲဒီတော့ သူ ထွင်ထားတဲ့လမ်း၊ သူ ဖောက်ထားတဲ့လမ်းကနေ သမင်လေးတွေ တည့်တည့်ပဲ ဆင်းလာကြတယ်။ ခါတိုင်း ခါတိုင်း သွားနေကျလမ်းမဟုတ်ပေမဲ့ ဒီနေရာက ချုံ့မရှိဘူး။ ရေကန်ထဲဆင်းဖို့ လမ်းသာ တယ်ဆိုပြီး တခြားလမ်းက မသွားကြဘဲ မုဆိုးကြီးဖောက်တဲ့လမ်းက ဆင်းလာတဲ့ သမင် လေးတွေ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အရှင်အဘယ မထေရ်မြတ်ကလည်း တရားနာ ဖိတ်ကြားတယ်။ တရားနာဖိတ်ပြီးရင် တရားဟောမယ်ပေါ့။ အမြဲ တမ်း ကြားနေရတဲ့အသံကို နားယဉ်နေတဲ့ သမင်ငယ်လေးတွေ။ ရေသောက်ဆင်းလာတဲ့ သမင်ငယ်လေးတစ်ကောင်ဟာ ဆက်မဆင်း တော့ဘဲ မုဆိုးကြီးစောင့်နေတဲ့ နေရာလေးမှာပဲ ခြေထောက်ကလေး တစ်ဖက်မြှောက်။ ရှေ့သွား မယ့် ခြေလှမ်းရှေ့မတိုးဘူး။ နားလေးအသာစွင့်ပြီး တော့ အရှင်အဘယ ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ တရားနာဖို့ အချိန်တန်ပြီဆိုတဲ့ တရားသံကို နားထောင်နေ

၂၈ ❀ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တယ်။ အရှင်အဘယ ဟောကြားတဲ့ တရားသံကို အမြဲတမ်းနာခံနေတဲ့ သမင်ငယ်၊ အမြဲတမ်း တရားနာနေတဲ့ သမင်ငယ်၊ ခုလည်းပဲ ကန်ထဲမှာ ရေသောက်ဖို့ ဆင်းလာတဲ့ အချိန်အခါမှာ ရေသောက်မဆင်းနိုင်ဘူး။ တရားသံတွေ နာခံပြီး တော့ စိတ်ဝင်တစားနဲ့ တရားသံကို အာရုံပြုနေတဲ့ သမင်ငယ်။

ဟိုက မုဆိုးက သူပုစ်ကွင်းထဲမှာ ရောက်နေပြီး လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာပဲ တစ်ကောင်ရွေးပြီး ပစ်လို့ရတဲ့ အနေအထား၊ အဆင်သင့်ပဲ မုဆိုးကြီးက တွေ့တယ်။ ချက်ကောင်းမိနေတယ်။ သမင်လေးကလည်း မလှုပ်ဘူး။ သမင်ငယ်လေး တရားနာနေတယ်။ အဲဒီတရားသံကို ကြားတဲ့သူတွေ၊ တခြားသူတွေ မကြည့်လိုက်နဲ့ပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ရှိနေတဲ့ အနီးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ မုဆိုးကြီး သည်လည်း တရားသံကို ကြားတယ်။ သမင်ငယ်လေးလည်း တရားသံကို ကြားတယ်။ တရားသံကို ကြားတာချင်း အတူတူ၊ သမင်လေးက တရားနာတယ်။ မုဆိုးကြီးက တရားမနာဘူး။

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၂၉

တစ်ခါတလေကျလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်မှာ ဘယ်သူက အသိဉာဏ်မြင့်လဲ။ လူက အသိဉာဏ်မြင့်တယ်။ အခု မုဆိုးနဲ့ သမင်ငယ်က ဘယ်သူက အသိဉာဏ်မြင့်လဲ။ ဒီနေရာမှာ ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် သမင်လေးက အသိဉာဏ်မြင့်တယ်။ ဘာလို့ သမင်လေးက အသိဉာဏ်မြင့်တယ်လို့ ပြောရတာလဲ။ တရားနာနေလို့။ တရားမနာတဲ့ မုဆိုး၊ တရားမနာတဲ့ သူဟာ အသိဉာဏ်နည်းတယ်။ အသိဉာဏ်နိမ့်တယ်။ ဟိုက သမင်ငယ်လေးဟာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း တရားနာလိုက်တော့ သူ့ကို အသိဉာဏ် ရှိတယ်၊ အသိဉာဏ်မြင့်တယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ ဘာနဲ့တိုင်းတာလဲ၊ တရားနဲ့တိုင်းတာ။ အဲဒီတော့ လူဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖြစ် တရားဓမ္မရှိရင်၊ တရားဓမ္မကိန်းအောင်းရင် အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူပေါ့။

တစ်ခါတလေကျရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပြောစရာ တွေရတယ်။ လူကြီးနဲ့လူငယ်၊ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် လူကြီးက အသိဉာဏ်

၃၀ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ရှိတယ်။ လူငယ်က အသိဉာဏ်နည်းတယ်ပေါ့။
ဒီလိုပဲ ပြောမှာ။ ဒါပေမဲ့ တချို့တချို့ လူကြီးပင်
ဖြစ်သော်လည်း တရားဝေးနေတဲ့သူဟာ အသိ
ဉာဏ်မရှိဘူး။ ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း တရား
ဓမ္မ လေ့လာတယ်။ တရားနာတယ်။ တရား
ကျမ်းစာတွေ ဖတ်တယ်။ ဒီလိုဆိုလို့ရှိရင်
အသက်ငယ်သော်လည်းပဲ အသိဉာဏ်ရှိတယ်
လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒီတော့ လူကြီးတာ လူငယ်
တာက အဓိကမဟုတ်ဘူး။ တရားရှိတာ မရှိတာ
ကအဓိက။ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိတာ မရှိတာက အဓိက
မဟုတ်ဘူး။ ရာထူး၊ အာဏာတွေရှိတာမရှိတာက
အဓိကမဟုတ်ဘူး။

လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်
အခါမှာ လူပီသဖို့၊ လူပါလို့ ပြောနိုင်ဖို့အတွက်
တရားရှိဖို့ လိုတယ်။ တရားရှိဖို့ထက် တရားသိဖို့
လိုတယ်။ တရားသိဖို့အတွက် တရားနာဖို့ လို
တယ်။

အခု တရားနာပရိတ်သတ်တွေ အများ
ကြီး တွေရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ တရားတစ်ပွဲ

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၃၁

တစ်လုံး နှစ်လုံး မှတ်မိ၊ တစ်ပွဲကနေ နှစ်ပွဲ၊ နှစ်ပွဲကနေသုံးပွဲ၊ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တရားနာ ရရင် တရားစကားကြားရလို့ရှိရင် အသိဉာဏ်တွေ တိုးတိုးပြီးတော့ လာမှာပဲ။ အသိဉာဏ်တွေ မြင့် လာမှာပဲပေါ့။

ခုသမင်ငယ်လေးသည် တရားနာနေ သည်။ မုဆိုးကြီးသည် တရားသံကို အာရုံမပြု နိုင်ဘူး။ မုဆိုးကြီးက သမင်ပစ်ဖို့ သတ်ဖို့ စဉ်းစား နေတယ်။ သမင်ငယ်လေးသည် တခြားအချိန်မှာ ဆိုရင် ဒီမုဆိုးကြီးကို သတိပြုမိလိမ့်မယ်။ သတိ ထားမိလိမ့်မယ်။ တောကောင်လေးတွေက သိပ်ပါးနပ်တယ်။ လူနဲ့ရလို့ရှိရင်လည်း သိတာပဲ။ အရိပ်အခြည်အကဲခတ်ပြီးတော့လည်း သိတာပဲ။ အခု သူနဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာရှိနေတဲ့ မုဆိုးကြီး ရှိနေတာကို သမင်ငယ်လေး ဂရုမပြုမိ ဘူး။ သတိမထားမိဘူး။ တရားနာနေလို့၊ တရား အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေလို့။ သမင်လေး စိတ်ဝင် တစားနဲ့ တရားနာနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမင်လေး တရားသံရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ မသိဘူး။ ဘာပြော

၃၂ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တယ်၊ ဘာဟောတယ်၊ ဘာဆိုလိုတယ်၊ ဘာ
တစ်ခုမျှ သူ မသိဘူး။ ဒီအသံသည် တရားသံပဲ။
အရှင်မြတ်သည်တရားဟောနေသည်။

ကဲ အရှင်မြတ်ကလည်း သူတော်ကောင်း။
မကောင်းတာ မလုပ်ဘူး။ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး။
သမင်လေးက သိတယ်။ ဒါ သူတော်ကောင်း၊
သူတော်ကောင်းတွေ ပြောဆိုနေတဲ့ စကားသံ
ကို ကောင်းတဲ့အသံရယ်လို့ နားထောင်တယ်။
တရားသံကလည်း သာယာတဲ့ တရားသံပေါ့။
အရှင်မြတ်ကလည်းအားပါးတရဟောကြားနေတဲ့
အချိန်အခါမှာ သမင်လေးသည် ရှေ့မှတိုးနိုင်ဘဲ
တရားနာနေတယ်။ ရေဆာလို့ ရေသောက်ဖို့
ဆင်းလာတဲ့အချိန်မှာ ဆာလောင်မှုတွေ မေ့ထား
တယ်။ ဆာလောင်မှုတွေ ခုနက တရားအာရုံက
လွှမ်းမိုးထားတော့ ဆာလောင်တာတွေလည်း
မေ့သွားတယ်။ ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်လောက်
ထိ တရားအပေါ်မှာ စူးစိုက်မှုရှိတယ်ဆိုတာကို
ပြတယ်ပေါ့။

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၃၃

ဘုန်းကြီးတို့ရေဆာနေတဲ့အချိန်၊ ရေငတ်
 နေတဲ့အချိန်၊ ဗိုက်ဆာ အစာအာဟာရ တောင့်တ
 နေတဲ့အချိန်၊ စားချင်နေတဲ့အချိန် တရားမနာ
 နိုင်ဘဲ ခုသမင်ငယ်လေး တရားနာနေတယ်။
 သိပ်ကို အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်။ ချီးကျူးဖို့လည်း
 ကောင်းတယ်။ သမင်ငယ်လေးသည်တရားဓမ္မကို
 နာကြားနေပါတယ်။ မုဆိုးကြီးက အခွင့်ကောင်းနဲ့
 ကြံ့ပြီ။ အချက်ကောင်းနဲ့ ကြံ့ပြီ။ ငါ့ရှေ့တည့်
 တည့် ပစ်ကွင်းထဲရောက်လာတဲ့ သမင်ငယ်ကို
 တစ်ခါတည်းနဲ့ လေးနဲ့မြားတင်ပြီး အားကုန်ပစ်
 လိုက်တာ တစ်ချက်တည်း မြားမှန်ပြီးတော့ သမင်
 ငယ်လေး အဲဒီနေရာမှာတင် တုန်းခနဲ လဲကျ
 သေသွားပါတယ်။ တရားနာရင်းနဲ့သေသွားတယ်။
 သေခါနီးအချိန်ကာလမှာ သမင်ငယ်လေးသည်
 တရားသံကို အာရုံပြုတယ်။ တရားသံကို နှလုံး
 သွင်းတယ်။ တရားနာရင်းနဲ့ သေရှာတယ်။

လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ သတ္တဝါ
 တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးအကြီးဆုံးအချိန်ကို
 ပြောပါဆိုရင် သေခါနီးအချိန်ကို ပြောရမယ်။

၃၄ ❀ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သေခါနီးအချိန် မရဏသန္ဓဇော၊ သေတဲ့အချိန်မှာ ကုသိုလ်လား၊ အကုသိုလ်လား။ ဒါကိုကြည့်ဖို့ ဒါကို သိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ သေမယ့်အချိန်ပိုင်း ကလေး၊ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းလေးပေါ့။ မရဏသန္ဓဇောကျတဲ့အချိန်မှာ ကုသိုလ်ဇောကျမယ်။ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ သေမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူသည် ကောင်းရာသုဂတိကို ကျိန်းသေရောက်ပါတယ်။ သေခါနီးအချိန်အခါကာလမှာ အကုသိုလ်ကို နှလုံးသွင်းမယ်။ တမင်တကာ နှလုံးမသွင်းပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်အာရုံထဲကို လောဘဖြစ်စရာ၊ ဒေါသ ဖြစ်စရာ၊ မောဟဖြစ်စရာ အာရုံတွေ ဝင်လာပြီ ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ်ရေ၊ အကုသိုလ်နဲ့သေ တာ။ အကုသိုလ်နဲ့ သေလို့ရှိရင် အသေမကောင်း တော့ဘူး။

သေခါနီးအချိန်သည် သတ္တဝါတစ်ယောက် အတွက် သိပ်ကို အရေးပါတဲ့အချိန်၊ ဟောဒီ ဘဝကနေပြီးတော့ နောက်ဘဝ ပြောင်းချိန်မှာ ဘဝလမ်းခွဲ ဒီသတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက် ဘယ် ဘဝကို ရောက်ရမယ်ဆိုတာ အဲဒီ သေခါနီး

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၃၅

အချိန်ကာလက သတ်မှတ်ပေးတယ်။ ပိုင်းဖြတ်ပေးတယ်။ တချို့က တစ်သက်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်ပေမဲ့ သေခါနီး အချိန်ကလေးမှာ ကုသိုလ်အာရုံပြုမိတယ်ဆိုရင် ကောင်းရာသုဂတိရောက်တယ်။

ဘုရားလက်ထက်ကတည်းက မြတ်စွာဘုရား ဒီအတိုင်းပဲ ဟောတယ်။ ဘုရားလက်ထက်တုန်းက လူဆိုးတစ်ယောက်၊ အရက်သမားတစ်ယောက်၊ တစ်သက်လုံး ဘာမျှကောင်းတာမလုပ်၊ ထင်ရှားတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ထင်ရှားတာ။ သူ သေသွားတော့ ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒီလောက်မိုက်တဲ့လူ၊ ဆိုးတဲ့လူ၊ သေရင် အဝီစိငရဲ သွားမှာပဲလို့ တွက်ထားကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်ကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား၊ အဲဒီလူဆိုးဘယ်ရောက်သွားလဲ ဘုရား၊ ဟောဒီဘဝကနေ နောက်ဘဝ ပြောင်းတဲ့အခါမှာ သူ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတာကို ဘုရားရှင်က အမိန့်ရှိတယ်။ အဲဒီလူနတ်ပြည်ရောက်သွားတယ်။ တစ်သက်လုံး

၃၆ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

လူမြင်တာ၊ လူသိတာသည် လူဆိုးအဖြစ်နဲ့ပဲ
မြင်တယ်။ ကောင်းတာ ဘာတစ်ခုမျှလုပ်တာ
မမြင်ဘူး။ လုပ်လိုက်ရင်လည်း မဟုတ်တာတွေ၊
ပြောလိုက်ရင်လည်း မဟုတ်တာတွေ၊ မမှန်တာပဲ
လုပ်နေတဲ့ လူဆိုးဟာ သေရင်တော့ အဝီစိ
သွားမယ့်လူ ဒါပေမဲ့ အထင်သေးလို့ရလား၊
သေခါနီးအချိန်လေးမှာ သူ့ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို
အာရုံပြုမိတယ်။ သေခါနီးအချိန်လေးမှာ ဘုရား
အာရုံနဲ့ သေသွားတော့ နတ်ပြည်ရောက်တယ်။
အဲဒီတော့ သေခါနီးအချိန်ကာလသည် အရေး
ကြီးတဲ့အချိန်ပဲ။

သမင်ငယ်လေးသည် တရားသံကို အာရုံ
ပြုတယ်။ တရားသံကို နှလုံးသွင်းတယ်။ သူ
သေမယ်ဆိုတာ မသိ။ ဒီအချိန်မှာ သေရမယ်လို့
ထင်လည်းမထင်။ မှန်းလည်း မှန်းမထားဘူး။ ရုတ်
တရက်ကြီး သေသွားရ၊ မုဆိုးပစ်လိုက်တဲ့
မြားမှန်ပြီးတော့ ဒီနေရာမှာ တုံးခနဲ လဲကျသေရှာ
တယ်။ တရားအသံကို အာရုံပြုကာ တရား

သမင်ငယ်လေးသည် တရားသံကို နှလုံးသွင်းတယ်။

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၃၇

အာရုံနဲ့သေတဲ့ သမင်ငယ်၊ ကောင်းတဲ့ဘဝကို ရောက်မှာ သေချာတယ်နော်။

အဲဒီအချိန်အခါမှာ ခုနက မုဆိုး၊ သတ်မယ် ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ နေတဲ့ မုဆိုး၊ တကယ်လို့ သူသေမယ်ဆိုရင် မကောင်းရာကို ရောက်မှာ။ လူရဲစိတ်ဟာအံ့ဩစရာကြီး၊ ဟိုမှာ တရားသံကြားတဲ့ သမင်ငယ် ဘာမျှမသိပေမဲ့လို့ တရားကို မြတ်နိုးတယ်။ ခု တရားသံကို သိတယ်။ တရားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ အနှစ်သာရကိုလည်းပဲ နားလည်နိုင်တဲ့ မုဆိုးတရားမနာဘူး။

တစ်ခါတလေကျလို့ရှိရင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးတော့ ဘုရားဟောတဲ့ တရားလည်း ဘာမျှမသိ။ သိအောင်လည်း မလေ့လာ။ တရားနာကြားဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား။ တရားကိုလည်း သိအောင် အားမထုတ်။ တရားအလုပ်လည်း မလုပ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခု ဆုံးသွားတဲ့သူတွေ၊ ကုန်သွားတဲ့သူတွေ နှမြောစရာ ကောင်းတယ်။

၃၈ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

သမင်ငယ်လေးသည် သေရှာပါပြီ။ သေ
သွားတဲ့အခါတရားသံကို အာရုံပြုပြီးသေရတယ်။
အသေကောင်းနဲ့ သေသွားတယ်။ အဲဒီကုသိုလ်
က အကျိုးပေးလာတော့ နောက်ဘဝ သမင်ငယ်
လေးသည် လူ့ဘဝကို ရတယ်။ လူလာဖြစ်တယ်။
----- ဇနပုဒ်၊ ဒီတော့အုပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း မနီး
မဝေး၊ ရွာကြီးတစ်ရွာပေါ့။ အဲဒီမှာ အရှင်အဘယရဲ့
နမင်ငယ်ဝမ်းထဲမှာ သွားပြီးတော့ လူဖြစ်တယ်။
လူဝင်စားလေးပေါ့။ သမင်ဘဝကနေ လူ ဖြစ်လာ
တာ။ ဘဝအဆင့်မြင့်သွားတာ။ တရားက မြှင့်ပေး
လိုက်တာ။ တခြား တခြား ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ
သူမှာ မပါဘူး။ သူမှာ မရှိဘူး။ ဒါနလည်း မရှိဘူး။
သီလလည်း မရှိဘူး။ ဘာဝနာလည်း မရှိဘူး။
ဒီသမင်ငယ်လေးမှာ ပြောစရာဆိုလို့ တရားနာတဲ့
ကုသိုလ်လေးပဲ ရှိတယ်။ သေသေချာချာ သူ
နာမိတာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ။ သေခါနီးအခါလေးမှာ
တရားသံကို နှလုံးသွင်းတယ်။ တရားသံကို
အာရုံပြုတယ်။ တရားဆိုတဲ့ အမှတ်သညာနဲ့

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၃၉

တရားကိုစွဲကာ သေရှာတယ်။ တရားကိုစွဲပြီး သေတယ်။

အခုလောကမှာ လူဖြစ်နေပေမဲ့လို့ တရား အာရုံ မပြုနိုင်။ သားသမီးစွဲတဲ့သူ၊ ပစ္စည်းစွဲတဲ့သူ၊ ဥစ္စာစွဲတဲ့သူ၊ ရာထူးအာဏာစွဲပြီး သေတဲ့သူက များတယ်။ တရားစွဲပြီး သေတဲ့သူ နည်းတယ်။ တချို့သေခါနီးကျတော့မှ တရားနာ၊ တရားနာ၊ တရားခွေတွေဖွင့်ပေး။ တစ်သက်လုံး တရားမနာ ခဲ့တဲ့သူ၊ ဒီအချိန်ကျတော့မှ တရားသံကြီး နားလည်း မထောင်ချင်ဘူး။ နားလည်မလည်ဘူး။ အသက်ရှင်နေစဉ်ကာလတုန်းက တရားကို စိတ်မဝင်စားတဲ့သူ။ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် သေခါနီး ကျမှာ တရားထဲ စိတ်ဝင်စားပါဦးမလား။ မဝင်စားတော့ဘူး။ မလွယ်ဘူးနော်။

ခု သမင်ငယ်လေး တရားသံကို အာရုံပြုတယ်ဆိုတာ ဒီတရားသံကို အကြိမ်များစွာ သူကြားခဲ့တယ်။ ကြားတိုင်းကြားတိုင်းမှာလည်း စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နာယူတယ်။ ဒီတရားသံကို

၄၀ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အာရုံပြုတယ်။ နှစ်သက်တယ်။ သဘောကျတယ်
ပေါ့။

တရားက ဘဝအဆင့် အဆင့်အတန်း
မြင့်ပေးလိုက်တော့ တိရစ္ဆာန်ဘဝကနေ လူဘဝကို
ရောက်၊ အရှင်အဘယရဲ့ နှမငယ်ဝမ်းမှာသွားပြီး
လူပြန်ဖြစ်၊ ကိုးလ ဆယ်လ အမိဝမ်းမှာနေ၊
အမိဝမ်းကျွတ်၊ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်လောက်
ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အရှင်အဘယရဲ့
နှမငယ်က သူ့သားလေး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ
ဖြစ်စေဖို့ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ အရှင်အဘယ
ထံကိုခေါ်သွား၊ အရှင်မြတ်ကိုလျှောက်ထားတယ်။
အရှင်မြတ်ရဲ့တူပါပဲ။ အခု ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်
ဆိုတော့ အသိဉာဏ်တွေရှိပါပြီ။ နားလည်လောက်
ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ အရှင်မြတ်ကို အပ်ပါ
တယ်။ ဒီကလေးငယ်ကို ကိုရင်ဝတ်ပေးပါ။ အဲဒီ
တော့ ကိုရင်ဝတ်တော့မယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝကနေ
ရှင်သာမဏေဘဝကို ရောက်ဖို့အတွက် ပထမ
ဦးဆုံး ဆံချရတယ်။ ဆံပင်ပယ်ရတယ်ပေါ့။ အဲဒီ
ဆံချ၊ ဆံရိတ်စဉ်ကာလမှာ သာမဏေလောင်းကို

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၄၁

ဆရာဖြစ်တဲ့သူက တစပဉ္စကကမ္မဋ္ဌာန်း သင်ကို သင်ပေးရတယ်။

အတ္တိ ကုမသ္မိ ကာယေ ကေသာ လောမာ နခါ ဒန္တာ တစော စသည်ဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ် ကောဋ္ဌာသ အပြည့်အစုံ စီးဖြန်းရင် စီးဖြန်းပေါ့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း မြန်မာလို “ငါ၏ ကိုယ်မှာ၊ နံ့သာမွှေးကြိုင်၊ မြဲခိုင်လှစွာ၊ ကောင်း ရာမမြင်၊ ဆံပင်သာရှိ၊ အမွှေးရှိ၍၊ ရှိသည့် လက်သည်း ခြေအသည်းနှင့် သွားလည်းတစ်ထွေ အရေတစ်မျိုး၊ ညှိနဲ့ဆိုးသည်၊ အသိုးအပုပ်ချည်း ပါတကား”

ခေါင်းရိတ်နေတဲ့ အချိန်အခါမှာ ကိုရင် လောင်း ဆင်ခြင်နေရတယ်။ အဲဒီကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် မှတ်ထား။ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း ခေါင်းပေါ်က ရိတ်ချလိုက်တဲ့ ဆံပင် အနံ့ကလည်း မကောင်းဘူး။ အဆင်းကလည်း မကောင်းဘူး။ မြင်ရတွေ့ရတာလည်း မကောင်း ဘူး။ ရွံ့စရာပဲ။ မတင့်တယ်ဘူးလို့ နှလုံးသွင်း ဆင် ခြင်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်း သင်ပေးရတယ်။ အဲဒီတော့

၄၂ ❀ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

အဲဒီကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းပြီးတော့ ခုနက အရှင်
 အဘယရဲ့တူ ကိုရင်ဝတ်တော့ ဦးလေးဖြစ်တဲ့
 အရှင်အဘယကိုယ်တိုင် ခေါင်းရိတ်ပေး၊ ခေါင်း
 ရိတ်ပေးရင်းနဲ့ ကိုရင်စိတ်အာရုံတခြား မရောက်
 စေနဲ့၊ တခြားမသွားစေနဲ့။ တစပစ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို
 စီးဖြန်းနေပါ၊ နှလုံးသွင်းနေပါ၊ ကျကျနန ဆုံးမပြီး
 ကမ္မဋ္ဌာန်းပေး၊ ဆံပယ်၊ ခေါင်းရိတ်၊ ခေါင်းရိတ်
 လို့လည်းပြီးရော အဲဒီကိုရင်လောင်း ရဟန္တာဖြစ်
 တယ်။ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ အရင်ဘဝတုန်းက
 သူက သမင်လေးတစ်ကောင်၊ တိရစ္ဆာန်လေး
 တစ်ကောင်၊ တရားဓမ္မကို နာကြားခဲ့တယ်။
 တရားသံကို အာရုံပြုတယ်။ မဝေးဘူး၊ ဘယ်
 လောက်ကြာလဲ၊ ခုနစ်နှစ်ပဲ။ သမင်ဖြစ်တဲ့အချိန်
 နဲ့ အခု ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အချိန် တွက်ကြည့်လိုက်
 ခုနစ်နှစ်ပဲ။ တရားသံကို ရှိသေစွာ နာကြားခဲ့တယ်။
 တရားသံကို အာရုံပြုရင်းနဲ့ သေတယ်။

အခု ခေါင်းရိတ်ဆံပယ်ပြီးတဲ့ အချိန်အခါ
 မှာ အခု ကိုရင်ငယ်သည် ရဟန္တာဖြစ်ပါပြီ။ ကိုရင်
 လေး တစ်ခါပဲ ခေါင်းရိတ်ရတယ်။ အဲဒီအကြောင်း

ဘုန်းကြီးဖတ်တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ တို့တော်တော်ညံ့တာပဲနော်။ ဘုန်းကြီးတို့ အခုဆိုလို့ရှိရင် ဝါနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ပေါ့။ ဓမ္မဒူတဆရာတော်ဘုရားက တပည့်တွေ အားလုံးကို စည်းကမ်းတစ်ခု ထားခဲ့တယ်။ တစ် ပတ်မှာတစ်ကြိမ် ခေါင်းရိတ်ရတယ်။ အဖိတ်နေ့ ဆိုလို့ရှိရင် ကျောင်းတိုက်မှာရှိတဲ့ ကိုရင်၊ ဦးပဉ္စင်း တွေ တညီတညွတ်တည်း ခေါင်းရိတ်။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်ဆိုတော့ တစ်လလေးကြိမ်၊ တစ်နှစ် ဆိုရင် ၄၈ ကြိမ်။

ကဲ အခု ဘုန်းကြီး ဝါနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဆိုတော့ တစ်နှစ်ကို ၄၈ ကြိမ်၊ ဝါနစ်ဆယ်ဆိုတော့ (၉၆၀)။ ဒါ အနည်းဆုံးပေါ့။ မှန်းထားလိုက်ပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ခေါင်းရိတ်တာ အကြိမ်တစ်ထောင် ကျော်လောက်ပါပြီ။ ဟိုကိုရင်လေး တစ်ကြိမ် ခေါင်းရိတ်ရုံနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ အခု ဘုန်းကြီးတို့ အကြိမ်တစ်ထောင်လောက် ခေါင်း ရိတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာမျှမဖြစ်ဘူးတဲ့။ အထင် သေးလိုက်တာနော်။ သေးလည်းသေးစရာပဲ။

၄၄ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဘုန်းကြီးတော့ အားမရဘူး။ ငါတော့ ခေါင်းရိတ်
တာ အကြိမ်တစ်ထောင်ကျော်။ ပြန်တွက်ကြည့်
တယ်။ တစ်လ၊ တစ်လ လေးကြိမ် ခေါင်းရိတ်
တိုင်း ဘုန်းကြီးတို့ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်း ဆင်ခြင်
တယ်ပေါ့။

“ငါ၏ကိုယ်မှာ နံ့သာမွှေးကြိုင်၊ မြဲခိုင်လှ
စွာ၊ ကောင်းရာမမြင်၊ ဆံပင်သာရှိ၊ အမွှေးရှိ၍၊
ရှိသည့်လက်သည်း၊ ခြေအသည်းနှင့်၊ သွားလည်း
တစ်ထွေ၊ အရေတစ်မျိုး၊ ညှိနဲ့ဆိုးသည့် အသိုး
အပုပ်ချည်းပါတကား”

အဲဒီလို နှလုံးသွင်းတာပဲ။ ဆင်ခြင်တာပဲ။
အကြိမ်တစ်ထောင်သာ ကျော်သွားတယ်။ ဘာမျှ
မဖြစ်သေးဘူး။ ရဟန္တာအဝေးကြီးနော်၊ ပြန်တွက်
ကြည့်တယ်။ ငါတော့ တရားမနာခဲ့ဘူးထင်တယ်။
အဲဒါကြောင့် ကြိုးစားပြီးတော့ ဟောတယ်။
ကြိုးစားပြီးတော့ နာတယ်။

သမင်လေးကနေ တရားနာခဲ့တယ်။
တရားနာတော့ လူဘဝကို ရောက်တယ်။ တစ်
ကြိမ်တစ်ခါ ခေါင်းရိတ်ရုံ၊ ဆံပယ်ရုံနဲ့ ရဟန္တာ

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၄၅

ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတရားဓမ္မသည် တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် မြင့်မသွားဘူးလား။ ဒီဘဝမှာ အနည်းငယ်သော တရားဓမ္မ၊ တရားအသိ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝခြားသွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီတရားအသိသည် မြင့်သွားတယ်။ ဟုတ်ပြီလား။

အခြေခံကနေ ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် စကြတယ်။ ငါ ဘာမျှမသိလို့ တရားမနာဘူး၊ တရားနာတာ ဘာတွေပြောမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာတွေ ဟောမှန်းလည်း မသိ၊ ဘာတွေရွတ်မှန်းလည်း မသိလို့ ငါတို့ တရားမနာဘူးလို့ တချို့က ပြောသေးတယ်။ အခု သမင်လေး တရားနာတာ မသိပေမဲ့ တရားသံဆိုတဲ့ အမှတ်သညာ မရှိဘူးလား။ အဲဒီတရားက သူ့ကို ပေးလိုက်ပြီ။ ကိုရင်ငယ်လေးသည် ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီ။ တရားချမ်းသာတွေ ခံစားနေရပြီ။ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ဒီချမ်းသာတွေကို တရားက ပေးတာ၊ တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာတွေကို ရတယ်။

၄၆ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ခုနစ်နှစ်အရွယ်နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်၊ ဆရာသမား
ဖြစ်တဲ့ ဦးရီးတော် အဘယမထေရ်က ရဟန္တာ
မဖြစ်သေးဘူး။ လောကီ ဈာန်သမာပတ်တွေကို
ရပါတယ်။ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။
ကဲ တန်ခိုးရတာနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်တာနဲ့ တခြားစီ၊
တစ်လမ်းစီ။ တန်ခိုးရှိတိုင်း ရဟန္တာလို့ မထင်နဲ့။
ရဟန္တာတိုင်းကိုလည်း တန်ခိုးရှိလိမ့်မယ်လို့
မထင်နဲ့နော်။ လောကီဈာန်သမာပတ် အဘိညာဉ်
တွေ မရပေမဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ ရှိတယ်။
လောကီဈာန် သမာပတ်တွေ ရပင်ရသော်လည်းပဲ
ရဟန္တာ မဟုတ်တာတွေ ရှိတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ဘုန်းကြီး ကြားဖူးတယ်။
ဒကာ တစ်ယောက်၊ သူက ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ
ကြံကြံဖန်ဖန်ပေါ့။ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက
ရဟန္တာလို့ ထင်ရှားနေတော့ သူက စမ်းချင်တယ်။
ဒီဆရာတော်ကြီး ရဟန္တာဟုတ်လား မဟုတ်လား
သိအောင် စမ်းမယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့ ဒီတရားပွဲ
လာတဲ့အချိန်အခါမှာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တဘက်
တွေ၊ ပဝါတွေ ခင်းထားပြီး အဲဒီဆရာတော်ကြီး

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၄၇

လျှောက်လာတဲ့အချိန်အခါမှာ လက်အုပ်ချီ၊
ဦးချပြီး၊ သူစမ်းတာက တစ်မျိုး။ လက်အုပ်ချီ၊
ဦးချရင်းနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခြေသလုံးမွေး
ဆွဲနုတ်ကြည့်တယ်။ ကြံကြံဖန်ဖန်စမ်းတာ။
သူစိတ်ကတော့ အော်လို့ရှိရင် ရဟန္တာ မဟုတ်
သေးဘူးပေါ့။ မအော်ရင်ရဟန္တာပေါ့။ အဲ ပရိသတ်
ကြားထဲ သွားအော်လို့ ဖြစ်မလားနော်။ လူ
ဒီလောက် အများကြီးကြားထဲ ရဟန္တာ မဟုတ်
လည်း ဘယ်သူက အော်မှာလဲ။ အဲဒီဒကာ စမ်းပုံ
မဟုတ်တာပြောတယ်။

အဲဒီတော့ သာမန် ရဟန္တာ ဈာန်အဘိညာဉ်
မရတဲ့ ရဟန္တာလည်း ရှိတာပဲ။ ဈာန်အဘိညာဉ်
ရသော်လည်းပဲ ရဟန္တာမဖြစ်တာလည်း ရှိတယ်။

ခု အရှင်အဘယ မထေရ်မြတ်သည်လည်း
လောကီဈာန်သမာပတ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်တယ်။
ဒါပေမဲ့ သောတာပန်တောင် မဖြစ်သေးဘူး။
သူတူလေး၊ သူ့ရဲ့တပည့် ကိုရင်လေး၊ သူ့ရဲ့အသံကို
နာကြားကာ လူ့ဘဝကို ရလာတဲ့ သမင်ငယ်လေး
က ခု ရဟန္တာဖြစ်သွားပြီ။ တစ်ကျောင်းတည်း

၄၈ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

နေကြ၊ ကိုရင်နဲ့ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်ဆိုတော့ ကိုရင်က ဆရာဥပဇ္ဈာယ်ကို ပြုစုရတယ်။ လုပ်ကျွေးရတယ်။ ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်။ ကြီးသူနဲ့ ငယ်သူ ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ တော်မှာ အသက်ကြီးတာ မကြီးတာ အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ဝါ၊ သိက္ခာပေါ့။ ဒါအဓိကပဲ။ ဘယ် လောက် ပညာတတ်နေပါစေ၊ ဘယ်လောက် နာမည်ကြီးနေပါစေ၊ ဘုန်းတန်ခိုးတွေ ဘယ် လောက်ကျော်ကြားနေပါစေ၊ ကိုယ့်ထက်အသက် သိက္ခာကြီးတဲ့သူကို ရှိခိုးရတယ်။ ဦးချရတယ်။ အရိုအသေပေးရတယ်။ ဒါသာသနာရဲ့ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခုပေါ့။ အခု ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ ကိုရင်ငယ်လေးက ဦးရီးတော် အရှင်အဘယကို ပြုစုတယ်။ လုပ်ကျွေး တယ်။ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ပေးတယ်။ ရေခပ် ချိန် ရေခပ်၊ နင်းနှိပ်ပေးချိန် နင်းနှိပ်ပေး၊ အဝတ် သင်္ကန်း လျှော်ပေးချိန်လျှော်ပေး၊ ဝေယျာဝစ္စ အမျိုးစုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေး။ တစ်နေ့ကျတော့ အဲဒီ ကိုရင်ငယ်လေး၊ အရှင်မြတ် သီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းသင်္ခမ်းဝင်သွားတဲ့ အချိန်အခါမှာ အရှင်

တရားတပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၄၉

အဘယက ဘာလုပ်နေတုံးဆိုတော့ ညဘက် မိုးကောင်းကင်မှာ ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ လမင်းကြီး ကို လက်ထဲမှာထည့်ကာ ပွတ်သပ်ဆုပ်ခြေနေ တယ်။ လမင်းကြီး လက်ဝါးပြင်ပေါ်တင် အသာ ပွတ်နေတာ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အားရနေ တယ်။ ကျေနပ်နေတယ်။ တန်ခိုးကြီးတယ်ပေါ့။ စွမ်းတယ်ပေါ့။ သူရထားတဲ့ ဈာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုး မြေလျှိုးလို့ရတယ်။ မိုးပျံလို့ရတယ်။ ဟိုးလမင်းကြီးကို လက်ဝါးပြင်ပေါ် ထည့်ပြီးတော့ ဆီးဖြူသီးလုံးလေးလိုပဲ လှိမ့်ပြီး ဆော့ကစားနေ တယ်။ အဲဒါ ကိုရင်လေးက မြင်တဲ့အခါမှာ သိတယ်။ ငါ့ဦးရီးတော် ရဟန္တာမဟုတ်သေးဘူး။ ရဟန္တာမဖြစ်သေးဘူး။ ကိုရင်လေးက သိတော့ သတိပေးတယ်။

“အရှင်ဘုရား၊ တရားဓမ္မကို အားထုတ် သင့်ပါတယ် ဘုရား။ တရားဓမ္မကို ကျင့်ကြံသင့်ပါ တယ် ဘုရား။ အရှင်ဘုရား တရားဓမ္မနဲ့ နေထိုင် သီတင်းသုံးသင့်ပါတယ် ဘုရား” ကိုရင်လေးက သတိပေးတယ်။ တရားအားထုတ်ဖို့။

၅၀ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ကဲ တပည့်ကနေ ဆရာကိုပြောနေတာ။
 ဆရာနဲ့ တပည့်၊ ခုတပည့်ကနေ ဆရာကို
 ပြန်သတိပေးတာ။ အရှင်ဘုရား တရားအားထုတ်
 သင့်တယ်။ ဒီအချိန်မှာ တရားနှလုံးသွင်းသင့်
 တယ်ပေါ့။ ဟိုမှာ အရှင်အဘယ ဂရုတောင် မစိုက်
 ဘူး။ ငါ့တပည့် ကိုရင်ပေါက်စနလေး ခုမှ ခုနစ်နှစ်
 သားပေါ့။ သူပြောတဲ့စကား အလေးထားစရာ
 မလိုဘူး။ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး။ သူ့မှာရှိနေတဲ့မာန၊
 သူ့ရဲ့အစွမ်းသတ္တိ ဈာန်အဘိညာဉ်တန်ခိုးကို
 အထင်ကြီး၊ ငါ ဒီလောက် အစွမ်းရှိတယ်ပေါ့။
 ငါ တန်ခိုးကြီးတယ်ပေါ့။ ဒီအစွမ်းသတ္တိကို အထင်
 ကြီးကာ မာနဝင်နေတဲ့ အရှင်အဘယဟာ
 ကိုရင်လေးပြောတဲ့ စကားကို နားမထောင်ဘူး။
 သူ့ကိုယ်သူတော့ တရားရပြီ ထင်နေတယ်ပေါ့။
 တရားရှိပြီထင်နေတယ်။ ဒီတန်ခိုးအစွမ်းကို သူက
 တရားထူး တရားမြတ်လို့ထင်နေတာ။ တကယ့်
 တရားထူး၊ တရားမြတ်၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်
 မရှိသေးတာကို မသိရှာဘူး။ ကိုရင်လေးက
 နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်လျှောက်တယ်။

တရားတဝေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၅၁

အရှင်ဘုရား၊ တရားဓမ္မ အားထုတ်သင့်တယ်။ ဒါလည်း ဂရုမစိုက်။ အဲဒီတော့ ကိုရင်ငယ်လေး ဘာလုပ်တုံးဆိုတော့ ဦးရီးတော်က လမင်းတစ်စင်း ဖန်ဆင်းပြီး လက်ဝါးပြင်ပေါ်တင်ထားတဲ့ အချိန်အခါမှာ သူက လမင်းပေါင်းတစ်ထောင်ကို ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ ဟိုက လတစ်စင်းပဲ ကိုင်တွယ်သုံးသပ်နိုင်တယ်။ ကိုရင်လေးက လမင်းပေါင်းတစ်ထောင်ကို ကိုင်တွယ်သုံးသပ် ဆုပ်ခြေပွတ်သပ်ပြတယ်။ ကဲ ဆရာနဲ့ တပည့်မှာ တပည့်ကစွမ်း၊ ဆရာထက်ကို တပည့်က လက်စောင်းထက်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကိုယ်သူ တော်တယ် တတ်တယ်လို့ထင်ထားတဲ့ အရှင်အဘယဟာ ဒီအချိန်မှာ အမြင်မှန်ကိုရလာပြီ။ ငါသည် ကိုရင်ငယ်လေးလောက်တောင် အစွမ်းသတ္တိ မရှိပါလား၊ ငါသည် ငါ့ကိုယ်ငါ အထင်ကြီးနေတယ်။ အမြင်မှန် ရသွားတယ်။ ငါ့မှာ တကယ့်တရားထူး၊ တရားမြတ် မရှိသေးဘူး။ ဒီကိုရင်ငယ်လေးလောက်တောင် ငါ့မှာ အစွမ်းသတ္တိ မရှိသေးဘူး။ တရားအားထုတ်မှ ဖြစ်မယ်။ တရားကျင့်မှ ဖြစ်မယ်။ တပည့်ကတောင်

၅၂ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ရဟန္တာဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဆရာဖြစ်တဲ့သူလည်း
ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေလို့ မတော်ဘူး။ ရှက်စရာ
ကောင်းတယ်။

ကဲ ကိုယ့်တပည့် တရားထူးတရားမြတ်
ရနေပြီ။ ကိုယ်က ဘာမျှမရသေး။ ရှက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ ငါ ကြိုးစားပြီး ကျင့်ကြံမှ
ဖြစ်မယ်။ ကြိုးစားကာ အားထုတ်မှဖြစ်မယ်။
အရှင်အဘယ ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ တရားဓမ္မကျင့်။
မကြာပါဘူး။ ရဟန္တာဖြစ်တယ်။ အဲ အံ့ဩစရာကြီး
ဒီတော့အုပ်ထဲ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဆရာနဲ့ တပည့်
နှစ်ပါးစလုံးရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေအဲဒီအချိန်အခါ
မှာကိုရင်ငယ်လေးရဲ့မယ်တော်ရောက်လာတယ်။
နောင်တော်ကြီးလည်း မဖူးမြော်ရတာ ကြာပြီ။
သားတော်လည်း မမြင်ရတာကြာပြီ။ နေကောင်း
ကြရဲ့လား။ ကျန်းမာကြရဲ့လား။ အဆင်မှ ပြေကြရဲ့
လား။ လာရောက်ဖူးမြော်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ
ကျတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့
သီတင်းသုံးနေတာ မြင်ရတော့ မယ်တော်ဖြစ်တဲ့
သူက ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဆွမ်းဘုဉ်း

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၅၃

ပေးကြပါ။ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ကြွပါပေါ့။ အဲဒီ
အချိန်အခါမှာ ကိုရင်လေးကလည်း လက်ခံတယ်။
ဦးရီးတော် အရှင်အဘယကလည်း လက်ခံတယ်။
ရဟန္တာ အရှင်မြတ်နှစ်ပါးက အာမဘန္တေခံပြီးတော့
ကြွလာမယ်။ ဒကာမကြီးပြင်ထား၊ ဘယ်နေ့လာ
မယ်ပေါ့။ ဘယ်အချိန်လာမယ်ပေါ့။ နေ့ရက်
သတ်မှတ်ထားပြီး ပေးလိုက်တော့၊ ကိုရင်လေးရဲ့
မယ်တော်အိမ်မှာ ကျကျနန၊ အားပါးတရနဲ့
ချက်ပြုတ်ပြီးတော့ ပြင်ဆင်တယ်။ နှစ်ပါးစာ
ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းတွေ၊ နေရာထိုင်ခင်းတွေလည်း
နှစ်ပါးစာ၊ အဲဒီနေ့မှာ အရှင်အဘယနဲ့ ကိုရင်ငယ်
လေးတို့ ဒကာမကြီးကို ချီးမြှောက်မယ်လို့ ကြွလာ
ကြတယ်။ ကြွလာတဲ့ အရှင်မြတ်တွေ၊ ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်တွေ သုံးသောင်းတဲ့။ မယုံမရှိနဲ့။

အဲဒီခေတ်တုန်းက သီဟိုဠ်နိုင်ငံမှာ
သာသနာ ဘယ်လောက်ထွန်းကားသလဲ ဆိုလို့
ရှိရင် ရဟန္တာအရှင်မြတ် မဖြစ်ဖူးတဲ့ ကျောင်း
ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့။ ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်း
ရဟန္တာဖြစ်ဖူးတဲ့ နေရာချည်းပဲ။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်

၅၄ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

တွေ ဘုဉ်းမပေးဖူးတဲ့ ဆွမ်းစားဇရပ်ဆိုတာလည်း
မရှိဘူးတဲ့။ နေရာတိုင်း နေရာတိုင်း အရှင်မြတ်
တွေ ရဟန္တာ ဖြစ်ဖူးတဲ့နေရာပဲ။ နောက်ဆုံး
သာသနာလင်္ကာရစာတမ်းမှာ ဘယ်လို မှတ်တမ်း
ပြုထားလဲဆိုတော့ ကောင်းကင်မှာ လူးလာတုံ
ခေါက် ဖျာန်ပျံကြွသွားတဲ့ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ
များလွန်းလို့တဲ့။ သီဟိုဠ်ခေတ်တုန်းက လယ်
လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတဲ့ တောင်
သူဦးကြီးတွေ အောက်က စပါးလှန်းထားတာ
တောင် မခြောက်ဘူးတဲ့။ စပါးလှန်းတယ်ဆိုတာ
နေရောင်နဲ့ လှန်းရတာနော်။ ရှေ့ကနေ နောက်၊
နောက်ကနေ ရှေ့ တောင်ကနေ မြောက်၊ မြောက်
ကနေ တောင် လူးလာတုံခေါက် ကြွတော်မူတဲ့
ဖျာန်ပျံရဟန္တာတွေ များလွန်းလို့ ကောင်းကင်မှာ
ရဟန္တာပြည့်နေလို့၊ နေပြောက်တောင် ထိုးလို့
မရတဲ့အတွက်ကြောင့် စပါးလှန်းထားတာ
မခြောက်ဘူးလို့ ဒီလို မှတ်တမ်းတင်ထားတာ
ရှိတယ်။

တရားထပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၅၅

အဲဒီတော့ အရှင်အဘယနဲ့ ကိုရင်ငယ်
 လေး ရဟန္တာအရှင်မြတ်သုံးသောင်းနဲ့ ကြွလာကြ
 တယ်။ - - - - ဇနပုဒ် ဆင်းရဲသားရွာလေးပေါ့။
 ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးပါ။ ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်
 အရှင်မြတ်တွေ တသီတတန်းကြီး စီတန်းပြီး
 ကြွလာကြတဲ့ အရှင်မြတ်တွေ အားလုံးသည်
 ရဟန္တာအရှင်မြတ် တွေပါ။ ကဲ ... ကိုရင်လေးရဲ့
 မယ်တော်ကြီး ကံမကောင်း၊ ကံမထူးဘူးလား၊
 ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ သုံးသောင်း မပင့်ဘဲနဲ့
 ကြွလာပြီ။ ဆွမ်းလှူဒါန်းခွင့်ကို ရပါပြီ။ ကြွလာတဲ့
 အချိန်ကလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရမယ့် အချိန်၊
 ကြွလာတာကလည်း ရဟန္တာအရှင်မြတ်တွေ
 သုံးသောင်း၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ တကယ်ချက်ထား
 တာက နှစ်ပါးစာ၊ ကဲ ဘယ်လိုကပ်မလဲ၊ ကပ်လို့
 ရပါ့မလား၊ မရဘူး။

(၂၁) ရက်နေ့က ဘုန်းကြီးရဲ့ မွေးနေ့၊
 ပဲခူး ဓမ္မဒူတသာသနာ့ရိပ်သာမှာ ဘုန်းကြီးရဲ့
 မွေးနေ့အလှူပေါ့။ နောက်တစ်ခါ ပထမအကြိမ်
 စုပေါင်း ရေစက်ချပွဲဆိုပြီးတော့ အလှူနှစ်ခု

၅၆ ❀ ဓမ္မဒူတဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပေါင်းပြီးတော့ ဘုန်းကြီးလုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ဧည့်ပရိသတ် တစ်ထောင့်ငါးရာစာလောက် မှန်း ပြီးတော့ စားဖွယ်၊ သောက်ဖွယ် အချို့ရည်ကအစ အကုန်လုံးပြည့်စုံအောင် စီမံထားတယ်။ လူ တစ်ထောင့်ငါးရာလောက် လာလိမ့်မယ်လို့ ဒကာ ဒကာမတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ စီစဉ်ထားတယ်။ တကယ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဧည့်သည်က လေးထောင်လောက်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ တချို့က ဘာမျှမစားရဘူး။ ရန်ကုန်ကနေ ဘုန်းကြီးဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်။ အရှင်ဘုရားတဲ့။ အရှင်ဘုရားရဲ့ မွေးနေ့မှာ တပည့်တော်တို့မိသားစု လာပါတယ် တဲ့။ တစ်မိသားစုလုံးမှ ဆီးသီးတစ်လုံးပဲ စားရ တယ်။ တချို့ကလည်း ဆီးသီးတစ်လုံးတောင် မစားရဘူး။ စားစရာက နည်းပြီး လူက များတယ်။ စီစဉ်ထားတာက နည်းသွားတယ်။ အားနာစရာ ကြီး၊ ဘုန်းကြီးက မျက်နှာတွေပူပြီး ဒီဘက်ထွက် လာတာနော်။

အခု ကိုရင်လေးရဲ့မယ်တော် စီစဉ်ထား တာက နှစ်ပါးစာ။ ကြွလာတာက သုံးသောင်း။

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၅၇

ဘယ်လိုများကပ်မလဲပေါ့။ အကြံတွေအိုက်၊
 စိတ်တွေပူ၊ မျက်နှာတွေပျက်ပေါ့။ ဘာလုပ်လို့
 လုပ်ရမှန်းမသိ။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ။
 ဘုန်းကြီး ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ပရိသတ်တွေ
 များတော့ ဘုန်းကြီး ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။
 အဲဒီတော့ အသာလေး မသိချင်ယောင်နေလိုက်
 တယ်။ ဒကာမကြီးကတော့ ကံကောင်းတယ်။
 ကိုရင်လေးက ကြွလာတဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်
 တွေ ဘုဉ်းပေးလောက်အောင် နှစ်ပါးစာဆွမ်းကို
 သုံးသောင်းစာဖြစ်အောင် ဈာန်အဘိညာဉ်နဲ့
 ဖန်ဆင်းတယ်။ တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။
 နှစ်ပါးစာ ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်းကို သုံးသောင်းစာ၊ ဦးရီး
 တော်ဖြစ်တဲ့ အရှင်အဘယမထေရ်မြတ်က
 ရဟန္တာအရှင်မြတ်သုံးသောင်း သီတင်းသုံး
 လောက်အောင် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးတယ်။
 တန်ခိုးနဲ့ပေါ့။ အကုန်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့
 ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဒကာမကြီး ဆက်ကပ်လှူဒါန်း
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ရဘူးလား။ အဲဒီ
 အကြောင်းလေး။ ဘုန်းကြီးက ဘုန်းကြီးတို့

၅၈ ❀ ဓမ္မဒူတ ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ပရိသတ်ကို အသိပေးတာ။ ခု အားလုံးချမ်းသာ
 သုခရကြတဲ့အထဲ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊
 နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသည် ချမ်းသာသုခထဲမှာ အဆင့်
 အမြင့်ဆုံး၊ အဲဒီချမ်းသာကို တရားက ပေးတာ။
 အဲဒီတော့ မဂ်ချမ်းသာ၊ ဖိုလ်ချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်
 ချမ်းသာတောင်ပေးနိုင်တဲ့ တရားဆိုတော့
 လောကချမ်းသာလောက်တော့ ပေးနိုင်တယ်။

အသက်မငဲ့ဘဲနဲ့ တရားကို ချစ်မြတ်နိုး
 မယ်။

“စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေထည့်မတွက်ဘဲနဲ့
 တရားကို ချစ်မြတ်နိုးမယ်၊ တရားကို ဦးစားပေး
 မယ်၊ အနည်းဆုံး တရားဓမ္မကို နာယူမယ်၊ မှတ်
 သားမယ်ဆိုရင် တရားက ချမ်းသာသုခတွေကို
 ပေးပါလိမ့်မယ်။ ကဲ၊ တရားက ချမ်းသာသုခတွေ
 ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဒီသင်ခန်းစာလေး ဘုန်းကြီးတို့
 ပရိသတ်ရစေချင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် မဓုရသဝါဟိနီကျမ်းမှာ ပြထား
 တဲ့ ဒီဇာတ်လမ်း၊ ဒီအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ရဟန္တာအရှင်
 မြတ်တွေ ကိုယ်တွေ့ မှတ်တမ်းထားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်

တရားကပေးတဲ့ ချမ်းသာ ❀ ၅၉

အမှန်မို့လို့၊ ဒီဇာတ်ကြောင်း ဒီဇာတ်လမ်းလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ပရိသတ် နာယူပြီးတဲ့အချိန်အခါမှာ ဒါ တကယ် ကျိန်းသေဧကန် မှန်ကန်တဲ့ဖြစ်ရပ်ပဲ။ တကယ်တမ်း တရားကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ရှိရင် တရားကလည်း တို့ကို ကယ်တင်လိမ့်မယ်။ စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်၊ ချမ်းသာသုခကို ပေးမှာပဲလို့ ယုံကြည်စွာနဲ့ တရားကို မြတ်နိုး၊ တရားကို လေးစား၊ တရားကို အားထားနိုင်ကြသဖြင့် လောကီချမ်းသာ လောကုတ္တရာချမ်းသာ သုခ အဖုံဖုံတို့ကိုရရှိရောက်ရှိနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း လို့ ဆုတောင်းရင်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ကြစို့။

ဒေါက်တာအရှင်ပညိဿရ

ဓမ္မဒူတတောရ သာသနာ့ရိပ်သာ
ဟံသာဝတီဂေါက်ကွင်းအနီး၊
ဆယ်မိုင်ကုန်း၊ ပဲခူးမြို့။

